

ΣΟΦΙΑ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

τα
φαντάσματα
να τα κοιτάς
στα μάτια

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τα φαντάσματα να τα κοιτάς στα μάτια**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Σοφία Παράσχου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Σοφία Παράσχου, 2018
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Marta Orłowska/arcangel,
mythja/shutterstock, David M. Schrader, Dimitrios/shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2648-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2649-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΟΦΙΑ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

*τα
φαντάσματα
να τα κοιτάς
στα μάτια*

*Στον Μηγά και τον Ηλία,
τα αδέρφια που ζουν
μέσα στην καρδιά μου...*

Σχεδόν αξημέρωτα την πήρε στο τηλέφωνο η Μαριγούλα και της ανακοίνωσε το νέο. Η Φωτεινή έμεινε για λίγο αμίλητη.

«Και πότε θα γίνει η κηδεία;» ρώτησε ύστερα.

«Αύριο το πρωί, κατά τις δώδεκα», είπε η άλλη, κι αμέσως μετά: «Γιατί ρωτάς, Φωτεινιώ; Έχεις μήπως σκοπό να έρθεις;»

Όχι, δε θα πήγαινε, είχε δουλειά, ένα δικαστήριο που δε γινόταν να αναβάλει, δεν είχε και σε ποιον να αφήσει τη μικρή... Όχι, δε θα πήγαινε, είπε με μιαν ανάσα στην ξαδέλφη της κι ύστερα γύρισε αλλού την κουβέντα.

«Η γιαγιά μου πώς είναι, Μαριγούλα;»

«Ε, πώς να 'ναι, η άμοιρη, βάρυνε πολύ από τότε που αρρώστησε η Χαρίκλεια, σαν το καμένο κούτσουρο κάθεται εκεί σε μιαν άκρη και κουνά πάνω κάτω την κεφαλή της, ούτε μιλά ούτε κλαίει, θαρρείς και στέρευαν πια οι βρύσες των ματιών της. Τι να πεις... Όλες τις αμαρτίες αυτή τις πλήρωσε κι ας μην είχε κάμει καμιά. Άντε, λοιπόν, μη σε καθυστερώ, γεια σου, Φωτεινιώ μου, και ζωή σε λόγου σου».

Άφησε το ακουστικό στη θέση του και γύρισε να πάει

στην κουζίνα, χρειαζόταν έναν καφέ αμέσως, μα πρώτα να δει το παιδί, μην είχε ξεσκεπαστεί. Μπήκε στις μύτες στο δωμάτιο της Χρύσας. Χαμογέλασε. Η κόρη της κοιμόταν με το ένα της πόδι έξω από τα σκεπάσματα όπως το συνήθιζε από μωρό. Πάλι είχε αφήσει αναμμένο το πορτατίφ. Φοβόταν το σκοτάδι. Κι εκείνη το φοβόταν το σκοτάδι όταν ήταν μικρή. Πήγε στην κουζίνα κι έβαλε την καφετιέρα να δουλεύει.

Έφερε στον νου της την κουβέντα με τη Μαριγούλα. Αυτό που της είπε για το δικαστήριο ήταν αλήθεια, έπρεπε όντως να διεκπεραιώσει άμεσα μια υπόθεση, ωστόσο υπήρχε τρόπος, αν ήθελε, να την καθυστερήσει, ή μπορούσε να παρακαλέσει κάποιο συνάδελφό της να την αναλάβει. Το άλλο, πάλι, εκείνο με την κόρη της ήταν απλώς δικαιολογία: μπορούσε να αφήσει τη Χρύσα για μια δυο μέρες, η κυρία Αρετή, η γυναίκα που την πρόσεχε από μωρό, έμενε στον από κάτω όροφο και, όποτε χρειάστηκε να λείψει για δουλειά, την κρατούσε στο σπίτι της.

Γέμισε την κούπα της καφέ, έβαλε και λίγο γάλα και κάθισε στο τραπέζι.

Και στο τέλος τέλος τι τη χρειαζόταν τη δικαιολογία; Είχαν περάσει τόσα χρόνια από την τελευταία φορά που συναντήθηκε με τη Χαρίκλεια και ακόμη περισσότερα από τότε που η Χαρίκλεια έφυγε από το νησί, ρίχνοντας μαύρη πέτρα πίσω της: μια πέτρα βαριά, που την πέταξε ίσια πάνω στην καρδιά της... Όχι, δεν είχε κανένα λόγο να πάει στην κηδεία της Χαρίκλειας. Της μάνας της.

Της έκαψε τη γλώσσα ο καφές και σηκώθηκε να πει νερό. Κατέβασε μερικές γουλιές κοιτάζοντας πάνω από τη βρύση, στο περβάζι του παραθύρου, εκεί όπου τρία μαβιά

κνκλάμινα ξεπρόβαλλαν ανάμεσα στα σκουροπράσινα φυλλαράκια τους. Το πρωινό φως είχε τρυπώσει μέσα από τα πλεκτά κουρτινάκια, κάνοντας τα λεπτόμοιχα λουλούδια να λαμποκοπούν σαν διάφανοι αμέθυστοι. Τράβηξε με τα δυο της χέρια από τις άκρες τη λευκή δαντέλα προς τα κάτω να ισιώσει.

«Ποιο θέλεις να σου πλέξω, το σχέδιο με τα σταφύλια ή το άλλο με το λελέκι που πίνει νερό;» την είχε ρωτήσει η γιαγιά της, εκείνη τη μοναδική φορά που είχε έρθει στην Αθήνα για τη βάφτιση της Χρύσας κι έμεινε έναν μήνα μαζί τους. Τα σταφύλια να κάμει, το σχέδιο που είχανε στο σπίτι τους, στο τραπεζομάντιλο της σάλας, εκείνο της ζήτησε. Έπιασε αμέσως η γιαγιά της το βελονάκι και σε μια βδομάδα τα είχε τελειώσει. Κάθε φορά που κοιτούσε τα δαντελένια κουρτινάκια ήταν σαν να έβλεπε τα μάτια της γιαγιάς της. Βαθουλωτά και ξασπρισμένα, μα είχαν μια γλύκα· σαν ένα γλυκό τσαμπί σταφύλι ήταν το βλέμμα της.

Πήρε τον καφέ της και κάθισε στο γραφείο. Στα δεξιά ο Γιώργος την κοιτούσε γελαστός μέσα από τη φωτογραφία. Πέρασε τα δάχτυλα πάνω από το τζάμι να πάρει τη σκόνη. Ύστερα, άνοιξε τον φάκελο με τις προτάσεις που είχε να μελετήσει για το σημερινό δικαστήριο· έκανε μερικές αλλαγές στις σημειώσεις της. Ρούφηξε μια μεγάλη γουλιά καφέ, δεν έκαιγε πια.

Πέθανε λοιπόν η Χαρίκλεια... Τρεις μήνες άντεξε μόνο. «Σαν μαύρα σφουγγάρια έχουνε γίνει από το πολύ τσιγάρο τα πνεμόνια της, δε θα δυσκολευτεί ο καρκίνος να την αποτελειώσει», της είχε πει η Μαριγούλα στο τελευταίο τηλεφώνημα, πριν από μερικές βδομάδες. Η Φωτεινή είχε στείλει τότε χρήματα για τα φάρμακα, αλλά να μην το μά-

θει κανείς, παράγγειλε στην ξαδέλφη της. Μέχρι εκεί όμως. Να πάει στο νησί να τη δει... όχι, δεν το κουβέντιασε τότε καθόλου. Τώρα και να 'θελε να πάει –που δεν το ήθελε– ήταν αργά πια, η μάνα της είχε πεθάνει. Δεν ήταν πολύ πάνω από πενήντα χρόνων, σκέφτηκε, λογαριάζοντας τα χρόνια από τον Δεκέμβρη του 1934 που ήταν γεννημένη η Χαρίκλεια μέχρι τη σημερινή μέρα, έντεκα Απριλίου 1986.

«Έντεκα Απριλίου... ίδια μέρα...» βγήκε ένας ψίθυρος από μέσα της. Έντεκα μέρες μετρούσε ο Απρίλης και τότε, δεκαοχτώ χρόνια πίσω, όταν ο κόσμος της γύρισε ανάποδα και η ίδια βρέθηκε να κοιτάζει ντροπιασμένη τη γη... Στις έντεκα Απριλίου τέλειωσαν όλα. Είχαν όμως αρχίσει μερικούς μήνες –ή και χρόνια– νωρίτερα.

Η Φωτεινιώ περπατούσε πάνω από μια ώρα στον δρόμο προς τον Αγριλόκαμπο, αλλά κόντευε πια να φτάσει, έβλεπε ήδη το μικρό καμπαναριό δίπλα στο εκκλησάκι της Αγίας Μαρίνας, και το χωράφι τους ήταν λίγα λεπτά ακόμη περπάτημα από εκείνο το σημείο. Αυτή την αποκοτιά, να πάει μοναχή της στο χωράφι τους, τόση ώρα δρόμο, μακριά από το χωριό, δεν την είπε ούτε στη μάνα της ούτε στη γιαγιά της, θα τη σκότωναν αν το μάθαιναν. Ήταν μεγάλη η απόσταση και το μικρό σταβλόσπιτο που είχαν εκεί ήταν χτισμένο σε απόκρυφο σημείο, στην πλαγιά μιας κλειστής χαράδρας. Ένα τεράστιο θαλασσόδεντρο, που άγνωστο πώς φύτρωσε μακριά από τη θάλασσα στη μέση της στεριάς, έκρυβε την πρόσοψή του από τους ελάχιστους περαστικούς.

Το χωράφι τους είχε μέσα καμιά τριανταριά λιόδεντρα και το μικρό πέτρινο σπιτάκι χρησίμευε για να φυλάνε τις σεντόνες –τις έστρωναν στο χώμα όταν μάζευαν τις ελιές–, αλλά και για να ξεκουράζονται οι μαζώχτρες όταν τέλειωναν την κοπιαστική δουλειά τους κι άναβαν τον ξυλόφουρνο να ψήσουν πίτες και κρεμμυδόψωμα. Τα αράδιαζαν ύστερα στα χαμηλά τραπέζια, μαζί με ό,τι άλλο είχαν φέρει από το χωριό, και έτρωγαν πίνοντας και κάμποσα ποτηράκια από το φρέσκο γλυκόπιτο κρασί που έβγαζαν παραδίπλα, στο μικρό πατητήρι της θείας Σοφίτσας, της αδελφής της γιαγιάς της. Μετά το μάζεμα των ελιών όμως, εκεί κατά τα τέλη του Νοέμβρη, αραιά και πού ξαναπήγαιναν στον Αγριλόκαμπο. Μόνο στο πανηγύρι της Αγίας Μαρίνας, στις δεκαεφτά του Ιούλη, άνοιγαν πάλι το σταβλόσπιτο, να μπορεί ο κόσμος να ξεκουράζεται από την ορθοστασία μες στο λιοπύρι και να πίνει ένα ποτήρι δροσερό νερό.

Η Φωτεινιώ δεν είχε πάει ποτέ μοναχή της εκεί, ούτε και το σκόπευε, την τρώμαζαν οι ερημίτες, αλλά πιο πολύ φοβόταν τη μάνα της. Δεν είχαν περάσει πολλές μέρες από τότε που, σαν ήρθε η κουβέντα για τον Αγριλόκαμπο, της είχε πει κοιτάζοντάς την κατάματα: «Κοίτα καλά, κακομοίρα μου, μην τύχει ποτέ και πας μοναχή σου στον Αγριλόκαμπο, σε σκότωσα, εκεί πέρα είναι απόμερα και τριγυρίζουν αγριάνθρωποι που μπορεί να σε βλάψουν».

Κι όμως σήμερα θα πήγαινε! Και δεν την ένοιαζε, όσο ξύλο και να 'τρωγε, όταν θα μάθαινε η μάνα της πως ο δάσκαλος δεν είχε έρθει το πρωί στο σχολείο και ο διευθυντής τούς είχε αφήσει να φύγουν, με την προειδοποίηση: «Να πάτε γραμμή στα σπίτια σας».

Την απόφαση την είχε πάρει πριν από δυο μέρες. Ήταν το απόγευμα που την έστειλε η γιαγιά της να αγοράσει μια χλωρίνη από το μικρό εμπορικό της πλατείας. Φτάνοντας, είχε σταθεί λίγο να παρακολουθήσει μερικά γυμνασιόπαιδα που έπαιζαν τους βόλους πάνω στο χώμα. Σε μια στιγμή άκουσε τον Περικλή να λέει στον Παναγιώτη, που μόλις είχε πλησιάσει πάνω στο πατίνι του: «Κι εγώ θέλω να φτιάξω ένα τέτοιο πατίνι, αλλά δεν έχω ρουλεμάν. Γιά να δω τα δικά σου, ωραία είναι σαν τα γερμανικά που έχει στο συνεργείο του ο Σταύρακας, εσένα ποιος σου τα 'δωσε;»

Πλησίασε κοντά να δει κι εκείνη τι ήταν τα ρουλεμάν· κάτι μικρά μεταλλικά ροδάκια ήταν, ίδια με αυτά που είχε δει στον Αγριλόκαμπο, μέσα στην αποθηκούλα στην άκρη της αυλής. Εκεί, μέσα σε ένα σιδερένιο κουτί με τα εργαλεία του παππού της, τα είχε δει. Μήπως να τα 'δινε στον Περικλή; Μόνο να ήταν ακόμη εκεί, σκέφτηκε, γιατί πριν από λίγο καιρό είχε ακούσει τη μάνα της να λέει στη γιαγιά της πως ήταν ώρα να πετάξουν τα άχρηστα πράγματα που μάζευε ο παππούς της μέσα στην αυλή και τριγύρω στο χωράφι, σύρματα, σαμπρέλες, εξαρτήματα του τρακτέρ και μερικές πλαστικές καρτέκλες, που τις είχαν μεταφέρει εκεί όταν αγόρασε καινούργια τραπεζαρία η μάνα της.

«Ο πατέρας είναι χρόνια πεθαμένος, μάνα, κι εσύ ακόμη τα φυλάς; Να το σουλουπώσουμε λίγο το σταβλόσπιτο, να μπορώ κι εγώ να πηγαίνω καμιά φορά να ξεκουράζομαι λίγο εκεί όπου έχει ησυχία», ήταν τα λόγια της Χαρίκλειας.

Η Φωτεινιώ άνοιξε το βήμα της και έσφιξε πάνω της τη ζακέτα της, η πρωινή πάχνη δεν είχε ακόμη διαλυθεί και η υγρασία της περόνιαζε τα πλευρά. *Κάμε, Παναγία μου και Αγία Μαρίνα μου, να τα βρω*, παρακαλούσε από μέσα της. Ήθελε να βρει τα ρουλεμάν και να τα δώσει στον Περικλή. Του χρώσταγε μια χάρη ύστερα από ό,τι είχε κάμει εκείνος γι' αυτήν.

Ποτέ δε θα ξεχνούσε εκείνη την ημέρα. Δεν είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που ο Περικλής τη σταμάτησε και της έδωσε εκείνα που είχε φτιάξει – δώρο είπε για τη γιορτή της. Ο Περικλής ήταν δυο χρόνια μεγαλύτερος, πήγαινε στη δευτέρα γυμνασίου και φορούσε πηλήκιο. Καμιά φορά το κατέβαζε χαμηλά μέχρι που σκέπαζε τα μάτια του και η Φωτεινιώ δεν μπορούσε να τα δει όταν τον συναντούσε στον δρόμο. Ήταν παραμονές Χριστουγέννων κι ο Περικλής, όπως κάθε φορά που έκλειναν τα σχολεία, πήγαινε και βοηθούσε στο μαραγκούδικο του Αντώνη Δημάδη, του πατέρα του. Εκεί δούλευε και ο αδελφός του ο Γιάννης από τότε που τελείωσε το δημοτικό πριν από τρία χρόνια, εκείνος γυμνάσιο δεν είχε πάει, δεν τα 'παιρνε, λέει, τα γράμματα.

Έπιαναν τα χέρια του Περικλή, το είχε δει με τα μάτια της. Ήταν τον καιρό που αρρώστησε η κυρία Δέσποινα, η δασκάλα τους, και έφυγε στην Αθήνα. Τους πήρε τότε ο κύριος Αριστείδης, ο δάσκαλος του Περικλή, και κάνανε συνδιδασκαλία η έκτη και η τετάρτη τάξη. Όλη την ώρα παρακολουθούσε η Φωτεινιώ τι έκανε ο Περικλής, αν σηκωνόταν στον πίνακα να λύσει άσκηση, αν έλεγε Ιστορία ή αν έκανε καμιά αταξία και του φώναζε ο κύριος Αριστείδης. Πιο πολύ της άρεσε να τον βλέπει όταν έκανε την

ξύλογλυπτική που τους έβαζε ο δάσκαλος. Ο Περικλής σχεδίαζε πρώτα με το μολύβι πάνω στο λεπτό κόντρα πλακέ αυτό που θα έφτιαχνε, μια κορνίζα, μια θήκη για τη βούρτσα των κοστουμιών, ένα κουτί για τα επιστολόχαρτα, κι ύστερα έκοβε σιγά σιγά με το πριονάκι του τα κενά ώστε να φανεί το σχέδιο πάνω στο λεπτό ξύλο. Όταν το τελείωνε και το κοίταζες, δεν πίστευες ότι ήταν ξύλο, σαν δαντέλα ήταν, τέτοιο ταλέντο είχε.

«Εσύ, μωρέ Περικλή, πέρασες και τον πατέρα σου στην τέχνη, παπάδες κάνεις πάνω στο ξύλο, μπράβο!» έλεγε ο δάσκαλος όταν του έδειχνε ο Περικλής αυτό που είχε φτιάξει.

Ήταν ωραίες εκείνες οι μέρες, μόνο που πέρασαν γρήγορα, σκεφτόταν καμιά φορά η Φωτεινιώ. Η δασκάλα τους έγινε καλά και γύρισε πίσω. Σταμάτησε η συνδιδασκαλία με την έκτη τάξη κι έτσι δεν έβλεπε πια τον Περικλή να παλεύει με το κόντρα πλακέ.

Εκείνη την ημέρα, παραμονή των Φώτων ήτανε, η Φωτεινιώ έφτασε στο μαραγκούδικο και κοίταξε αναποφάσιστη μέσα από την πόρτα. Ο κυρ Αντώνης δεν ήταν εκεί. Πρώτος την είδε ο Γιάννης.

«Βρε, καλώς τη Φωτεινιώ. Θέλεις τίποτε;»

«Ε, θέλω... αν έχεις να μου δώσεις ένα μικρό κόντρα πλακέ, αν δεν το χρειάζεσαι».

Εκείνος γέλασε. «Εγώ μπορεί να μην το χρειάζομαι, Φωτεινιώ, αλλά εσύ τι το χρειάζεσαι;»

«Ε... το θέλω για να το κάμω τραπεζάκι για τις κούκλες».

Την προηγούμενη μέρα είχανε φτιάξει με την αδελφή της ένα σπιτάκι από χαρτόκουτο για τις κούκλες τους και μέσα είχαν αραδιάσει μερικά κουζινικά. «Αλλά τραπέζι

και καρτέκλες δεν έχουμε, πού θα τρώνε ο κούκλες;» ρώτησε η Καλλιόπη. Τότε σκέφτηκε να φτιάξει η ίδια ένα τραπέζι από κόντρα πλακέ, γιατί ένα παρόμοιο είχε η Μαριγούλα που της το είχε φέρει από την Αθήνα η νονά της. Γι' αυτό πήγε στο μαραγκούδικο του Αντώνη, του πατέρα του Περικλή.

«Δώσε, ρε Περικλή, στη Φωτεινιώ ένα κομμάτι από εκείνα τα κόντρα πλακέ που περίσσεψαν από τα ντουλάπια της κουζίνας της θείας Ευδοξίας».

Ο Περικλής την πλησίασε και της έδωσε τα ξύλα. «Να, αυτά είναι. Αλλά θα μπορέσεις να τα φτιάξεις;» Την κοίταξε και το βλέμμα του της έκαψε τα μάγουλα.

«Ε... δεν ξέρω. Ευχαριστώ πάντως», ψέλλισε εκείνη κι έφυγε σχεδόν τρέχοντας.

Την άλλη μέρα το απόγευμα, ανήμερα των Φώτων, την πρόλαβε την ώρα που πήγαινε να ταΐσει τις κότες σε ένα κηπάκι που είχαν λίγο έξω από το χωριό.

«Φωτεινιώ! Έλα να σου πω!»

Πλησίασε διστακτικά προς το μέρος του. Κι αν την έβλεπε κανένα μάτι να μιλά κρυφά μαζί του; «Μην πας και ξεμοναχιαστείς ποτέ σου με κανένα αρσενικό γιατί θα σου βγει το όνομα», ήταν τα λόγια της γιαγιάς της κάθε φορά που έπαιρνε το πίτουρο και πήγαινε στις κότες. Ο Περικλής όμως δεν ήταν ένας «αρσενικός», ένας χωριανός ήταν, ένας φίλος, ένας... σκέφτηκε και ένιωσε αμέσως πιο ήρεμη.

«Να, πάρε αυτά...»

«Τι είναι;»

«Βαριόμουνα χτες και σου τα 'φτιαξα μια και είναι η γιορτή σου σήμερα. Αν πάλι δε σου αρέσουν, πέταξέ τα», της είπε και, αφήνοντας στις παλάμες της αυτά που κρα-

τούσε, έφυγε πριν προλάβει να του πει μια κουβέντα.

Ήταν ένα τραπεζάκι από γαλάζια φορμάικα που για πόδια είχε τέσσερα μακριά καρφιά. Από την ίδια φορμάικα ήταν και δυο καρεκλίτσες και δυο σκαμνάκια, μόνο που τα καρφάκια σε αυτά ήταν πιο κοντά. Της τα είχε κάνει δώρο στη γιορτή της! Τα πήρε στο σπίτι της και κάθε φορά που τα κοίταζε ένιωθε τα μάγουλά της να φουντώνουν από τη ζέση.

Συνέχιζε να περπατά με γρήγορο βήμα. Μακάρι να έβρισκε τα ρουλεμάν και να του τα 'δινε. Ένα μακρόστενο χοντρό ξύλο θα χρειαζόταν για να τα στερεώσει από κάτω, ένα πιο λεπτό να το καρφώσει όρθιο για να κρατιέται και... έτοιμο το πατίνι! Χαρά που θα 'κανε ο Περικλής! Πού ξέρεις, μπορεί καμιά φορά να την άφηνε να το δοκιμάσει κι εκείνη, η συμμαθήτριά της η Σοφία ανέβαινε στο πατίνι του αδελφού της.

Έφτασε στο χωράφι και πέρασε πρώτα από το σπιτάκι του Μπίκου να δει αν είχε φαΐ και νερό στο πιατάκι του. Ήταν λίγων βδομάδων σκυλάκι ο Μπίκος όταν το βρήκε πεταμένο μέσα στον δρόμο και το μάζεψε. Η γιαγιά της στην αρχή δεν το 'θελε καθόλου, αλλά στο τέλος την έπεισαν τα κλάματα τα δικά της και της αδελφής της. Με το που ήρθε όμως από τον Καναδά η μάνα τους, απαίτησε να φύγει το σκυλί από το σπίτι. Τον πήγανε τότε στον Αγριλόκαμπο και κανόνισαν να του ρίχνει φαΐ ένας ξάδελφος της μάνας τους που περνούσε από εκεί κοντά για να πάει στο δικό του χωράφι.

Προχώρησε προς το μικρό σταβλόσπιτο. Εκεί, στην

άκρη της αυλής, όπως έμπαινες αριστερά, ήταν η ξύλινη αποθηκούλα, την είχε φτιάξει ο παππούς της πριν από χρόνια και μέσα έβαζε ό,τι ήθελε να φυλάξει. Άνοιξε το πορτάκι και μπήκε. Πάνω στο ράφι βρισκόταν το σιδερένιο κουτί. Το άνοιξε και...

«Να τα! Εδώ είναι», ψιθύρισε ανακουφισμένη. Πήρε τα δυο ρουλεμάν και ήταν έτοιμη να βγει έξω, όταν άκουσε ένα αντρικό γέλιο μέσα από το σπιτάκι. Πέτρωσε από τον φόβο της. Το άλλο λεπτό η πόρτα άνοιξε και βγήκε η μάνα της φορώντας μόνο το μαύρο κομπινεζόν με την κόκκινη δαντέλα στο τελείωμα. Από πίσω της βγήκε ένας άντρας. Την έπιασε από την πλάτη και την κόλλησε πάνω στο στήθος του. Η μάνα της γελούσε και προσπαθούσε να τον απομακρύνει.

«Έλα, σταμάτα, δε με χόρτασες πια; Φύγε μη μας δει κανένα μάτι».

«Πώς να φύγω, κούκλα μου, έτσι τρελό που μ' έχεις κάνει; Θα ξανάρθεις αύριο;»

«Δεν ξέρω, θα δω... Μπορεί», απάντησε εκείνη και τον έσπρωξε με τα χέρια της.

Ο άντρας πήρε μια στροφή κι έτσι όπως γύρισε το κεφάλι του προς τον ήλιο, η Φωτεινιώ είδε το πρόσωπό του. Ήταν ο Αντώνης ο Δημάδης, ο πατέρας του Περικλή!

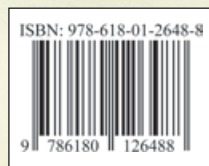
Ερωτας, προδοσία, αδικία, καταπίεση, ντροπή και ενοχές είναι οι εφιάλτες της Φωτεινής από τότε που θυμάται τον εαυτό της. Τα στερημένα από τη γονική αγάπη παιδικά χρόνια, η ντροπή στην οποία τη βύθισε η ίδια της η μάνα, η εφηβεία δίπλα στην αυταρχική θεία, όλα είναι πληγές που μόνο ο έρωτάς της με τον Περικλή μπορεί να επουλώσει. Ωστόσο, αυτός ο έρωτας έμελλε να εξελιχθεί στον χειρότερο εφιάλτη της. Την ημέρα που είναι έτοιμη να παραιτηθεί από την ίδια της τη ζωή, η φράση «τα φαντάσματα να τα κοιτάς στα μάτια, μόνο έτσι θα τα νικήσεις» είναι η ελπίδα που θα την κρατήσει όρθια.

Η Φωτεινή φτάνει στο νησί για την κηδεία της μητέρας της, και όλες οι εικόνες από το παρελθόν, όμορφες και άσχημες, ζωντανεύουν στη μνήμη της. Στον τόπο όπου ορίστηκε η σκληρή μοίρα της, στον ίδιο τόπο θα επιστρέψει για να ξαναγράψει το βιβλίο της ζωής της. Γιατί τώρα, δώδεκα χρόνια μετά την οδυνηρή φυγή της, έχει πια τη δύναμη να διώξει τα φαντάσματα και να βγει στο φως του έρωτα...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ.: 21756

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η